

Sygnatura akt II K 527/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Marta Kamińska

w obecności oskarżyciela z Podlaskiego (...)Ł. – B. F.

po rozpoznaniu dnia 09.10.2019r, 12.03.2019r na rozprawie

sprawy **J. Z.**

urodzonego (...) w W.

syna M. i E. z d. P.

oskarżonego o to, że:

I. jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. prowadził i urzędował w okresie od dnia 06 maja 2013 roku do dnia 13 czerwca 2013 roku w punkcie gier (...)w Ł. na ulicy (...) gry na automacie o niskich wygranych o nazwie A. (...) oznaczonego numerem (...) i numerem rejestracji (...)oraz A. M. F. oznaczonego numerem (...) i numerem rejestracji (...) niezgodnie z art. 129 ustawy o grach hazardowych w ten sposób że wartość maksymalnej stawki za udział w jednej grze była wyższa niż 0,50 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

II. jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. prowadził i urzędował w okresie od dnia 01 czerwca 2013 roku do dnia 01 sierpnia 2013 roku w punkcie gier Bar Zajazd (...) w Ł. na ulicy (...) gry na automacie o niskich wygranych o nazwie (...)oznaczonego numerem (...) i numerem rejestracji (...) oraz H. S. P. oznaczonego numerem (...) i numerem rejestracji(...)niezgodnie z art. 129 ustawy o grach hazardowych w ten sposób że wartość maksymalnej stawki za udział w jednej grze była wyższa niż 0,50 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

I. Oskarżonego **J. Z.** uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego J. Z. kwotę 1368 (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem) złotych tytułem poniesionych kosztów obrony z wyboru.

III. Kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 527/18

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z. jest P. (...) od początku 2008r, która do 2015r w ramach swojej działalności zajmowała się eksploatacją automatów do gier o niskich wygranych, zazwyczaj lokalizowanych w ramach umów najmu w lokalach usługowych lub sklepach na terenie kraju.

Spółka (...) w dniu 13 sierpnia 2008r wystąpiła wnioskiem do departamentu S. (...) o rejestrację automatu do gier o niskich wygranych (...) M. nr. (...) 1991 (k. 93a) w oparciu o pozytywną opinię Instytutu (...) w (...) (k. 118 – 119), a następnie od 18.12.2008r ów automat, po weryfikacji punktu gier, był użytkowany w różnych lokalizacjach, uzyskując każdorazowo stosowne zgody nadzorujących ową działalność organów. W dniu 29.10.2012r ów automat przeszedł pozytywne badania uzupełniające przez Laboratorium (...) (k. 120 – 121) w zakresie wypłacalności (art. 18 ust.3 ustawy o grach hazardowych), po czym od 06.05.2013r był użytkowany po weryfikacji tej lokalizacji w punkcie S. (...) J. M. w Ł..

Spółka (...) w dniu 19.03.2009r wystąpiła wnioskiem do Ministra Finansów o rejestrację automatu do gier o niskich wygranych (...) M. nr. (...) (k. 106) w oparciu o pozytywną opinię Politechniki (...) (k.130 – 131), a następnie od 19.10.2009r ów automat, po weryfikacji punktu gier, był użytkowany w różnych lokalizacjach, uzyskując każdorazowo stosowne zgody nadzorujących organów. W dniu 22.11.2012r ów automat przeszedł pozytywne badania uzupełniające przez Laboratorium (...) (k.132 – 133) w zakresie wypłacalności (art. 18 ust.3 ustawy o grach hazardowych), po czym od 06.05.2013r był użytkowany po weryfikacji tej lokalizacji w punkcie S. (...)” J. M. w Ł..

W dniu 13 czerwca 2013 roku funkcjonariusze celni U. (...) w Ł. dokonali kontroli automatów do gier o niskich wygranych (...) M. oraz (...) M. (...) usytuowanych w punkcie S. (...)” J. M., a należących do F. sp z o.o. w W.. Celem kontroli było ustalenie czy powyższe automaty spełniają warunki określone w art.129 ust.3 ustawy o grach hazardowych (protokół z kontroli k. 2 – 9). W wyniku tej kontroli zatrzymano powyższe urządzenia do gier (k. protokół zatrzymania 33 – 36), gdyż funkcjonariusze stwierdzili na podstawie eksperymentu gry, że urządzenia eksploatowane są bez wymaganego zezwolenia, realizują wygrane pieniężne i zawierają element losowości. W wyniku komisijnego otwarcia automatów zabezpieczono środki pieniężne w kwotach 375 zł i 490 zł. Automaty zostały umieszczone w lokalu należącym do J. M. na podstawie zawartej w dniu 21 lutego 2013r (k. 253), przy zawieraniu której spółkę (...) reprezentował jako jej prezes oskarżony J. Z. oraz wiceprezes K. J..

Dopuszczony dowód z opinii Laboratorium (...) w B. z 12.07.2013r (k. 160 – 162, 175 – 177) pozwolił na stwierdzenie, iż oba zatrzymane automaty nie spełniają wymogów art. 129 ust. 3 ustawy o grach hazardowych w zakresie maksymalnej stawki jednorazowej wygranej i maksymalnej stawki za jedną grę, jak też art. 18 ust.1 ustawy o grach hazardowych w zakresie wartości wygranej niższej od wpłaconej stawki, jak też niespełnienie warunku zabezpieczenia liczników elektromechanicznych przed próbą zmiany wskazań, ochrony przed możliwością modyfikacji oprogramowania, wyposażenia w system stałej rejestracji i zapamiętywania danych, niespełnienie warunku wyposażenia automatów w widoczne dla grających informacje, umieszczone w sposób uniemożliwiający ich usunięcie bez uszkodzenia lub zniszczenia automatów. W obu przypadkach stwierdzono nie naruszone plombki umieszczone przez opiniujące Laboratorium (...), umieszczone na obudowie liczników elektromechanicznych i obudowie płyty logicznej.

W dniu 28.03.2014r naczelnik U. (...) w Ł. wydał decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatów do gier o niskich wygranych (...) M. nr. (...) 1991 oraz (...) M. (...) nr. (...) (k. 600 - 610).

Spółka (...) w dniu 19.03.2009r wystąpiła wnioskiem do Ministra Finansów o rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 371) w oparciu o pozytywną opinię Instytutu (...) w W. (k. 428 – 430), a następnie od 01.08.2009r ów automat, po weryfikacji punktu gier, był użytkowany w różnych lokalizacjach, uzyskując każdorazowo stosowne zgody nadzorujących ową działalność organów. W dniu 09.11.2012r ów automat przeszedł pozytywne badania uzupełniające przez Laboratorium (...) (k. 477 – 480) w zakresie wypłacalności (art. 18 ust.3 ustawy o grach hazardowych), po czym od 03.06.2013r był użytkowany po weryfikacji tej lokalizacji w barze (...)w Ł..

Spółka (...) w dniu 13.08.2008r wystąpiła z wnioskiem do Departamentu (...) W. o rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 386) w oparciu o pozytywną opinię Instytutu (...) w W. (k. 433 – 435), a następnie od 02.10.2008r ów automat, po weryfikacji punktu gier, był użytkowany w różnych lokalizacjach, uzyskując

każdorazowo stosowne zgody nadzorujących organów. W dniu 07.01.2013r ów automat przeszedł pozytywne badania uzupełniające przez Laboratorium (...) (k. 481 - 484) w zakresie wypłacalności (art. 18 ust.3 ustawy o grach hazardowych), po czym od 03.06.2013r był użytkowany po weryfikacji tej lokalizacji w barze (...) w Ł..

W dniu 1 sierpnia 2013r funkcjonariusze celni U. (...) w Ł. dokonali kontroli dwóch automatów do gier o niskich wygranych H. (...) zlokalizowanych w barze (...) w Ł. (protokół z kontroli k. 285 – 289), a należących do F. sp z o.o. w W.. Celem kontroli było ustalenie czy w/w automaty spełniają warunki określone w art.129ust.3 ustawy o grach hazardowych. W wyniku tej kontroli zatrzymano powyższe urządzenia do gier (postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania k. 353 – 354), gdyż funkcjonariusze stwierdzili na podstawie eksperymentu gry, że urządzenia eksploatowane są bez wymaganego zezwolenia, realizują wygrane pieniężne i zawierają element losowości. W wyniku komisyjnego otwarcia automatów zabezpieczono środki pieniężne w kwotach 5730 zł i 4290 zł. Automaty zostały umieszczone w barze (...) w Ł. na podstawie zawartej w dniu 21 lutego 2013r (k. 253), przy zawieraniu której spółkę (...) reprezentował jako jej prezes oskarżony J. Z. oraz wiceprezes K. J..

Dopuszczony dowód z opinii Laboratorium (...) w B. z 10.09.2013r (k. 535 – 537, 538 - 541) pozwolił na stwierdzenie, iż oba zatrzymane automaty nie spełniają wymogów art. 129 ust. 3 ustawy o grach hazardowych w zakresie maksymalnej stawki jednorazowej wygranej i maksymalnej stawki za jedną grę, jak też niespełnienie warunku zabezpieczenia liczników elektromechanicznych przed próbą zmiany wskazań, ochrony przed możliwością modyfikacji oprogramowania, wyposażenia w system stałej rejestracji i zapamiętywania danych, niespełnienie warunku wyposażenia automatów w widoczne dla grających informacje, umieszczone w sposób uniemożliwiający ich usunięcie bez uszkodzenia lub zniszczenia automatów. W obu przypadkach stwierdzono nie naruszone plombki umieszczone opiniujące Laboratorium (...), umieszczone na obudowie liczników elektromechanicznych, obudowie płyty logicznej i łączach liczników elektromechanicznych przy płycie logicznej.

W dniu 22.01.2014r naczelnik U. (...) w Ł. wydał decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 575 – 585), jak też decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 586 – 596). Obie te decyzje zostały utrzymane w mocy decyzjami Dyrektora (...)w B. (pisma k. 612 – 613).

Dopuszczony w końcowej fazie postępowania dowód z opinii biegłego sądowego inż. A. C., obejmującego swoim zakresem cztery automaty do gier o niskich wygranych, zatrzymane w niniejszej sprawie (k. 965 -981) potwierdził, że wszystkie badane automaty w jego ocenie nie są zgodne z przepisami ustawy o grach hazardowych, a w szczególności art. 129 ust.3 w zakresie wysokości maksymalnej stawki za udział w jednej grze oraz maksymalnej jednorazowej wygranej w jednej grze.

Oskarżony J. Z. nie był wcześniej karany.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie:

wyjaśnień oskarżonego J. Z. (k.683 – 684,), zeznań świadków : G. Z. (k. 363odwr. – 364 akt II K 832/16, 1062 – 1064), Z. S. (k. 362odwr. – 363odwr. akt II K 832/16, 1064odwr. – 1065), T. G. (k. 37-38), M. R. (k. 51-52, 532-533), K. Ś. (k. 53 , 542-545), M. S. (1) (k. 54), M. S. (2) (k. 60), T. K. (k. 356-357), J. M.(k. 249-250), A. G. (k. 565), U. B. (k. 269-273), J. W. (1) (k. 301-303), J. D. (k. 304-305), K. P. (k. 306-307), P. K. (k. 526-527), A. B. (k. 559-560), J. W. (2) (k. 562-563), a nadto protokoły z kontroli (k. 2-9, 285-289), protokoły zatrzymania (k. 33-34, 296-297), pokwitowania (k. 35-36, 107-108, 110, 322-323, 362-363, 367-368), protokoły oględzin (k. 65-66, 361, 366), protokoły komisyjnego otwarcia (k. 80-81, 360, 365), opinie z badania przez Laboratorium (...) w B. (k. 237-242, 535-541), opinię (k. 965 – 981), protokoły zdawczo odbiorcze (k. 402, 727), decyzje Naczelnika UC (k. 575-596, 600-610), dane osobopoznawcze (k. 698-700, 923), dowody zgromadzone w aktach sprawy II K 832/16 (uprzednio II K 765/15) tj. odpowiedź na akt oskarżenia z załącznikami (k. 45-83), kopie dokumentacji złożonej przez obrońcę (k. 100-113, 116-123), apelację obrońcy z załącznikami (k. 204-230, 249-284), wyroku w sprawie II Ka 194/16 (k. 375) oraz jego uzasadnienie (k. 379-384), opinii technicznych (...) w Ł. (k. 120-121, 132-133, 477-481, 482-484), księgi kontroli automatów (k. 82-93,

94-105, 372-382, 384-385), poświadczenia rejestracji (k. 93a, 106, 114-117, 122, 371, 384, 426-427, 431-432), wnioski (k. 115-117, 123-129), opinie WSI (k. 502-505, 506-509), opinię (k. 320-340 akt II K 832/16 - poprzednio II K 765/15).

Oskarżony J. Z., w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W postępowaniu przygotowawczym (k. 683 - 684) wyjaśnił, że prezesem (...) jest od 2008r, a do jego obowiązków należało budowanie długofalowej strategii działania oraz jej reprezentacja spółki przez Ministrem Finansów, dyrektorami Izb Celnych i naczelnikami Urzędów Celnych. Twierdził, iż nie zajmował się kontrolowaniem poszczególnych punktów gier, gdyż należało to do obowiązków pracowników terenowych. Wskazał, iż każdy z użytkowanych przez jego firmę automatów do gier przechodził wieloetapową procedurę, w tym poddawany był badaniu przed rejestracją. Wyjaśnił, iż w jego ocenie rejestracja automatu stanowiła zaś podstawę rozstrzygającą co do charakteru prowadzonych na niej gier, jak i uprawniającą spółkę do eksploatacji takiego automatu o niskich wygranych do czasu wygaśnięcia poświadczenia rejestracji, czyli przez okres 6 lat. Wskazał nadto, że ustawa o grach hazardowych zawiera przepisy techniczne, które nie były notyfikowane, a więc nie mogą być stosowane.

Na rozprawie przed Sądem w niniejszym składzie, w obszernych wyjaśnieniach dodał, że spółka (...), w której nadal jest prezesem zarządu, obecnie nie prowadzi czynnej działalności gospodarczej z uwagi na fakt, że wszystkie posiadane zezwolenia na użytkowanie automatów z urzędów skarbowych wygasły w 2015 r. Wskazał nadto, iż spółka w okresie objętym zarzutem była największym podmiotem posiadającym 44 zezwolenia dyrektorów US na wykonywanie działalności polegającej na prowadzeniu punktów z automatami o niskich wygranych, które były wydawane na okres 6 lat z możliwością ich przedłużenia o kolejne 6 lat. W wyniku powyższego spółka eksploatowała ok. 5-6 tys. automatów w Polsce i zatrudniała ok. 500 pracowników terenowych. Wskazał nadto, że każde z zarejestrowanych urządzeń tj. automatów, zanim został włączony do eksploatacji, musiał przejść wieloetapową procedurę administracyjną oraz uzyskać aprobatę techniczną jednostki badającej. Podkreślił, że jednostki badające działały zaś z upoważnienia MF, a spółka korzystała z takich kilkunastu jednostek badających z listy ministerstwa, które certyfikowały urządzenia spółki. Dopiero po wydaniu opinii aprobowanej, spółka wnioskuje o rejestrację urządzenia do Ministerstwa Finansów, w następstwie czego minister wydawał decyzję o rejestracji tego urządzenia na okres 6 lat. Dodał, że spółka musiała uprzednio uzyskać zezwolenie właściwego dyrektora izby skarbowej, obejmujące konkretne lokalizacje punktów gier, po czym pracownicy przygotowywali tzw. akta weryfikacyjne, które zawierały wszelkie niezbędne pozwolenia i decyzje, w tym opinie z badań przedrejestracyjnych, wzory założonych zabezpieczeń i plomb, kopię zezwolenia oraz kopię świadectwa rejestracji. Takie dokumenty były przedstawiane do zatwierdzenia naczelnikowi właściwego UC w toku tzw. urzędowego sprawdzenia, po czym w trakcie kontroli dokonywano fizycznych porównań stanu faktycznego z dokumentacją. W dalszej kolejności, dopiero wydanie postanowienia właściwego naczelnika UC, umożliwiło włączenie do eksploatacji konkretnego punktu. Stwierdził, iż dochowywanie tych procedur, w jego ocenie dawało przeświadczenie, że prowadzona przez spółkę działalność prowadzona jest zgodnie z przepisami. Stwierdził też, że w trakcie kontroli nie stwierdzono żadnej nieuprawnionej ingerencji, bo były nieuszkodzone plomby i z uwagi na ten fakt ma prawo twierdzić, że kierowane w stosunku do niego zarzuty są niezrozumiałe. Dopytywany wyjaśnił, iż pomimo toczenia przeciwko niemu kilkudziesięciu postępowań karnych o czyny z art. 107 kks, jak dotąd nie zapadł żaden wyrok skazujący, gdyż większość spraw kończyła się prawomocnym uniewinnieniem z uwagi na fakt stwierdzenia braku jakiegokolwiek nieuprawnionej ingerencji w te urządzenia. Stwierdził, że wszelka dokumentacja dot. rejestracji kwestionowanych w tej sprawie automatów, opinie techniczne przedrejestracyjne, zostały dołączone do akt. Wskazał również, że z orzecznictwa z NSA w sprawach spółki (...) wynika, że ten akt rejestracji jest decyzją administracyjną MF rozstrzygającą o charakterze gier rozgrywanych na automacie o niskich wygranych.

Sąd zważył co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego J. Z. stwierdzić należy, iż zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

W ocenie Sądu linia obrony oskarżonego polegająca przede wszystkim na twierdzeniu, iż po przeprowadzonych postępowaniach administracyjnych dot. rejestracji automatów popartych pozytywnymi opiniami jednostek badających z listy Ministerstwa Finansów, uważał, że kierowana przez niego firma działa legalnie, nie została w żaden sposób skutecznie podważona przez oskarżycieli występujących w niniejszym postępowaniu. Oskarżony swoje twierdzenia w tym zakresie poparł bowiem szeregiem dokumentów urzędowych, których wiarygodności żadna ze stron oskarżycielskich nie kwestionowała tj. opiniami technicznymi (...)w Ł. (k. 120-121, 132-133, 477-481, 482-484), księgami kontroli automatów (k. 82-93, 94-105, 372-382, 384-385), poświadczeniami rejestracji (k. 93a, 106, 114-117, 122, 371, 384, 426-427, 431-432), wnioskami (k. 115-117, 123-129), opiniami (...) (k. 502-505, 506-509), opiniami prywatnymi (k. 320-340 akt II K 832/16 - poprzednio II K 765/15).

Dowody te jasno wskazują, że F. sp. zoo, której prezesem zarządu był i jest nadal oskarżony, zanim potocznie mówiąc „wstawiła” automaty do lokali, w których przeprowadzono w niniejszej sprawie kontrole celne, występowała o ich zbadanie przez uprawnioną przez Ministra Finansów jednostkę badawczą w celu określenia czy ów automat spełnia kryteria wynikające z ustawy o grach hazardowych dot. automatów o niskich wygranych, a w oparciu o nią wszczyła procedurę ich rejestracji, którą wszystkie zakwestionowane w niniejszej sprawie automaty przeszły pozytywnie, uzyskując ją na 6 - letni okres. Po powyższym spółka (...) występowała o zgodę na ich użytkowanie w każdej lokalizacji, w tym, w których przeprowadzone były kontrole. Poza sporem pozostaje, iż rejestracja automatów objętych niniejszym postępowaniem była dokonana przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24.02.2009r zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków urządzania gier i zakładów wzajemnych (Dz. U. Nr 36, poz. 280, dalej: rozporządzenie zmieniające z 24 lutego 2009 r.), w tym § 8 ust. 2 rozporządzenia z 3 czerwca 2003r. Do czasu wejścia w życie rozporządzenia z 24 lutego 2009 roku, zarówno jednostki badające jak i Departament (...) który dokonywał rejestracji automatów do gier dopuszczały do użytkowania automaty do gier skonstruowane w sposób, których działanie było w późniejszym czasie kwestionowane, a w szczególności dot. wartości maksymalnej stawki za udział w jednej grze i maksymalnej jednorazowej wygranej. Ponadto, jak wynika z §2 przywołanego wyżej rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24.02.2009r, do postępowań w sprawie poświadczenia rejestracji wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Tym samym jedyną możliwością skutecznego wyeliminowania automatu do gier, który po jego rejestracji przed wejściem w życie powyższego rozporządzenia, nie spełniał zawartych w nim kryteriów, było postępowanie dotyczące cofnięcia jego rejestracji na drodze postępowania administracyjnego. Jak wynika z orzeczeń znajdujących się w niniejszych aktach sprawy, w dniu 22.01.2014r Naczelnik U. (...) w Ł. wydał decyzję (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 575 – 585), jak też decyzję (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 586 – 596). Obie te decyzje zostały utrzymane w mocy decyzjami Dyrektora(...)w B. (pisma k. 612 – 613). Podobnie, w dniu 28.03.2014r naczelnik U. (...) w Ł. wydał decyzję(...) cofającą rejestrację automatów do gier o niskich wygranych (...) M. nr. (...) 1991 oraz (...) M. (...) nr. (...) (k. 600 - 610).

Poza sporem pozostaje, iż w dniach 13.06.2013r i 01.08.2013r, czyli jeszcze przed wydaniem przywołanych wyżej decyzji o cofnięciu rejestracji automatów do gier, przeprowadzone były kontrole przez funkcjonariuszy (...) w punktach gier zlokalizowanych w Ł. tj. w S. (...)w Ł. i Bar (...)w Ł.. W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny dot. ich przebiegu w oparciu o protokoły kontroli przeprowadzonych przez funkcjonariuszy celnych U. (...) w Ł. wraz protokołami oględzin automatów do gry, jak też zeznania funkcjonariuszy celnych w osobach T. G. (k. 37-38), M. R. (k. 51-52, 532-533), K. Ś. (k. 53 , 542-545), M. S. (1) (k. 54), M. S. (2) (k. 60) i T. K. (k. 356-357), przeprowadzających powyższe czynności. Ustalono, iż w wyniku tych kontroli zatrzymano urządzenia do gier, gdyż funkcjonariusze stwierdzili na podstawie eksperymentu gry, że urządzenia eksploatowane są bez wymaganego zezwolenia, realizują wygrane pieniężne i zawierają element losowości. Nie stwierdzili natomiast naruszenia istniejących plomb, jak też nie uprawnionej ingerencji w oprogramowania automatów. W wyniku komisyjnego otwarcia automatów zabezpieczono środki pieniężne. Funkcjonariusze ustalili też, iż powyższe automaty zostały umieszczone w barze (...) w Ł. na podstawie zawartej w dniu 21 lutego 2013r, przy zawieraniu której spółkę (...) reprezentował jako jej prezes oskarżony J. Z. oraz wiceprezes K. J.. Automaty umieszczone w lokalu należącym do J. M. znalazły się tam na podstawie umowy zawartej w dniu 21 lutego 2013r, przy zawieraniu której spółkę (...) reprezentował jako jej prezes oskarżony J. Z.

oraz wiceprezes K. J.. Przebieg kontroli oraz wskazana dokumentacja nie budzi wątpliwości, a także żadna ze stron do powyższego nie wносиła zastrzeżeń, dlatego też należało przypisać im walor wiarygodności. Zeznania świadków w osobach przywołanych wyżej funkcjonariuszy celnych również nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, gdyż znalazły swoje potwierdzenie w sporządzonych przez nich dowodach dokumentarnych.

Sąd uznał też za zgodne z prawdą zeznania przesłuchanego w toku postępowania świadka w osobie J. M. (k. 249-250), A. G. (k. 565), właścicieli lokalów, w których znajdowały się przedmiotowe urządzenia do gier, gdyż korespondowały one z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Nie negowali, że urządzenia te były włączane i prowadzone były na nich gry. Potwierdziły powyższe również zeznania J. W. (1) (k. 301-303), J. D. (k. 304-305), K. P. (k. 306-307), J. W. (2) (k. 562-563), pracowników firmy (...), w tym i Zajazdu (...) w Ł. tj. fakt użytkowania urządzeń do gier w tym lokalu.

Pracownicy spółki (...) tj. U. B. (k. 269-273), P. K. (k. 526-527), A. B. (k. 559-560), niewiele wnieśli do niniejszego postępowania, poza tym co zostało ustalone w oparciu o przywołane wyżej wyjaśnienia oskarżonego i dowody dokumentarne, nie mniej jednak brak jest przesłanek do kwestionowania prawdziwości ich zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków w osobach G. Z. (k. 363odwr. – 364 akt II K 832/16, 1062 – 1064) i Z. S. (k. 362odwr. – 363odwr. akt II K 832/16, 1064odwr. – 1065).

G. Z., były kierownik jednostki badającej automaty tj. (...)w Ł., która między innymi badała automaty objęte niniejszym postępowaniem po ich rejestracji, w trakcie użytkowania (k. 120-121, 132-133, 477-481, 482-484, 502-505, 506-509), potwierdził zawarte w wydanych opiniach technicznych ustalenia. Potwierdził, że jego ówczesna jednostka miała upoważnienie MF do wykonywania tego typu badań, a problem z odmienną oceną wynikła na skutek wejścia w życie w marcu 2009 r rozporządzenia MF, w którym zmieniło swoje podejście co do interpretacji pojęcia stawki za jedną grę oraz wygranej. Wskazał, iż to rozporządzenie wprowadziło umożliwienie gier za wcześniej wygrane środki, które wcześniej uważano, że można je zużywać bez wypłaty na kolejne gry nie mówiąc, że są to kolejne środki własne gracza wpłacone. Przyznał, po okazaniu mu znajdujących się w aktach opinii technicznych, iż opinie są pozytywne. Stwierdził, że zostały wydane według ich wiedzy technicznej i obowiązującego stanu prawnego. Stwierdził też, że standardowo po takim badaniu zakładane były plomby zabezpieczające. Przyznał też, że badane automaty nie były zgodne z normami wynikającymi z rozporządzenia MF z dnia 09.03.2012 r. i na jego podstawie nie byłyby zarejestrowane. Dopytywany dodał, iż automaty zarejestrowane przed 21.03.2009 r na okres 6 lat w większości działały do wytracenia tego okresu.

Świadek Z. S., który w niniejszej sprawie na zlecenie spółki (...) sporządził opinię prywatną (k. 320-340 akt II K 832/16 - poprzednio II K 765/15) zeznał natomiast, iż w jego ocenie problem dot. przedmiotowych automatów wynikł z uwagi na rozporządzenie MF z 24.02.2009 r, które w sposób zasadniczy zmieniło treść i metody badania tych automatów dopuszczających je do eksploatacji jako automaty hazardowe. Wskazał, iż to rozporządzenie nie zmieniło ustawy, a zmieniło tylko warunki badań dopuszczających. W efekcie tego warunki zmieniły się tak drastycznie, że od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia tj. od dnia 21.03.2009 nie wydano ani jednej pozytywnej opinii na automaty, na które dotychczas wydawano wiele opinii. Podniósł też, że sama ustawa z dnia 19.11.2009 r, w art.129 stwierdzała, że automaty co do których wydano dotychczas zezwolenia i opinie nie tracą ważności. Dodał także, że każdy z automatów posiada numer identyfikacyjny oprogramowania tj. tak jak linie papilarne u człowieka, czego nie można zmienić bez ingerencji w program. Dlatego też nawet najdrobniejsza ingerencja w program powoduje zmianę sumy kontrolnej, a suma kontrolna była określona na początku przez jednostkę badającą, natomiast później kiedy powstały wątpliwości nie było żadnych zastrzeżeń do tej sumy kontrolnej, jak również nie stwierdzono naruszenia plomb. To są dwa zasadnicze argumenty, które w jego ocenie świadczą, że automat nie był tknięty funkcjonalnie od momentu dopuszczenia do eksploatacji.

Pomimo tego, iż zeznania przywołanych wyżej świadków odnoszą się w większości do przepisów wskazywanego w nich rozporządzenia MF z 24.02.2009 r, nie mniej jednak nie sposób ich pominąć aby nie umknął wynikający z nich kontekst, iż do dnia wejścia w życie tego rozporządzenia wszystkie, zakwestionowane wyżej automaty zostały zarejestrowane i działały tożsamo jak w momencie ich rejestracji, bez śladów ingerencji w ich oprogramowanie.

Szczególnie dotyczy to świadka Z. S., wieloletniego biegłego sądowego w tym zakresie, który badał zakwestionowane w niniejszym postępowaniu automaty do gier.

Mimo powyższych ustaleń, Sąd przypisał walor wiarygodności opinii biegłego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier mgr. inż. A. C. (k. 965 - 981). Biegły w sposób pełny, jasny i spójny przedstawił mechanizmy działania zatrzymanych przez funkcjonariuszy automatów oraz wykazał, iż automaty umożliwiały prowadzenie gier, które w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r są grami organizowanymi w celach komercyjnych, w których grający ma możliwość wygranej pieniężnej. On również nie stwierdził przesłanek do przyjęcia bezprawnego ingerowania w ich oprogramowanie. Wskazać jednakże należy, iż swoją opinię wydał w oparciu o stan prawny na moment jej wydania.

Konstrukcja przepisu art. 107 kks określa typ czynu zabronionego nie tylko w przepisie go statuującym – art. 107 kks, ale również w przepisach koniecznych do odczytania treści znamion ustawowych. Przepis ten oparty jest więc na blankiecie, a wypełniają go przepisy ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009r. To w tejże ustawie ujęto ograniczenia, których naruszenie skutkować może odpowiedzialnością karną skarbową z art. 107 kks. W tym miejscu podkreślić należy czynność penalizowana sprawcza została w art. 107 § 1 kks określona jako "urządzenie" lub "prowadzenie" określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Niektórzy autorzy twierdzą, że "urządzenie" gry lub zakładu wzajemnego jest pojęciem węższym od ich "prowadzenia", gdyż to ostatnie obejmuje także takie działania, jak ustalanie zasad oraz systemu danej gry czy też wysokości wygranej (zob. Prusak, Kodeks, t. II, s. 773–774). Zdaniem innych autorów, z którymi wypada się zgodzić jest odwrotnie, tzn. zakres pojęcia "urządza" jest szerszy od "prowadzi", albowiem pod pojęciem "urządzenia" należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast "prowadzenie" gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (zob. Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia "prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów" (np. art. 1, 3, 6) oraz "bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej" (art. 24 ust. 1 pkt 2). Jak się wydaje określenie "prowadzi" zawarte w treści art. 107 § 1 kks oznacza właśnie bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej. "Urządzenie gry lub zakładu" obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich "prowadzenie", to ostatnie bowiem dotyczy działalności już "urządzonej" (zob. P. Kardas, G. Łobuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy, s. 827). W tym ujęciu "urządzić" grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Strona podmiotowa czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks obejmuje umyślność w obu postaciach zamiaru.

Na wstępie należy zauważyć, iż czyny których popełnienie zarzuca się oskarżonemu J. E. Z. w niniejszym postępowaniu miały miejsce w 2013 roku. Poza sporem pozostaje, iż w orzecznictwie sądowym występowały rozbieżności, co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawie o grach hazardowych odnośnie tego, czy stanowią one tzw. przepisy techniczne w rozumieniu do niedawna jeszcze obowiązującej dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.6.1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a jeżeli stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu tego aktu prawnego, to czy wobec faktu (bezsprzeczny) nienotyfikowania tych przepisów przez KE, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks lub o wykroczenie skarbowe z art. 107 § 4 kks są uprawnione na podstawie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym. Na tym tle w postępowaniach przed sądami różnymi szczebli zapadały bardzo często sprzeczne ze sobą orzeczenia, rozstrzygające odmiennie kwestii „techniczności” przepisów art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych, a co za tym idzie obowiązku tejże notyfikacji, a co za tym idzie ich skuteczności w kontekście prawnego – karnym, pomimo jej braku. Pomimo krystalizowania się poglądów w tym zakresie, szczególnie po jednym z rozstrzygnięć Sądu Najwyższego tj. wyroku z dnia 01.03.2016r (IV KK 316/15), jednolita linia orzecznictwa rozpoczęła kształtować

się po wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13.10.2016 r. w sprawie C 303/15 . TSUE w tym orzeczeniu stwierdził, artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. Ponadto w uzasadnieniu tego wyroku wskazał, że przepis art. 6 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. Ostateczne wątpliwości interpretacyjne, wynikające z przywołanego wyżej wyroku TSUE wyjaśnił w swojej uchwale Sąd Najwyższy (z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16) stwierdzając, że kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.Urz. UE L z 1998 r. Nr 204, s. 37 ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 KKS przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 KKS, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Obrona co prawda podnosiła, że powołane wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego i TSUE nie odnosiły się do art. 14 ustawy o grach hazardowych, nie mniej jednak wskazać należy, iż w ocenie niniejszego składu idąc drogą analogii zawartych w przywołanych wyżej orzeczeniach poglądów, skoro art. 6 nie jest przepisem technicznym to takiego waloru nie ma też przepis art. 14 tejże ustawy.

Reasumując, na dzień popełnienia przez oskarżonego J. E. Z. zarzucanego mu czynu, nie istniała żadna przesłanka świadcząca o tym, iż eksploatowanie stanowiących własność kierowanej przez niego spółki (...), które przeszły pozytywny proces rejestracji, posiadały pozytywne opinie techniczne wydane przez uprawnione przez MF jednostki badawcze, uznające je za automaty do gier o niskich wygranych, może wiązać się z odpowiedzialnością karną skarbową poprzez wyczerpanie znamion czynu z art. 107§1 kks. Dodatkowo, wzmacniając powyższe założenie wskazać należy ponownie, iż §2 rozporządzenia MF z 24 lutego 2009 roku określał, iż o postępowań w sprawie poświadczenia rejestracji wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy dotychczasowe, stąd też oskarżony miał wszelkie podstawy do uznania, iż jego automaty, które przeszły rejestrację przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia, a następnie po wejściu tego rozporządzenia w życie – pozytywną ocenę w badaniach kolejnej jednostki badawczej posiadającej uprawnienia od MF do ich przeprowadzania, działały legalnie. Dopiero po zakończeniu postępowań dotyczących cofnięcia ich rejestracji na drodze postępowania administracyjnego, takie założenie było nieuzasadnione. Nie mniej jednak Sąd ponownie wskazuje, iż jak wynika z orzeczeń znajdujących się w niniejszych aktach sprawy, w dniu 22.01.2014r Naczelnik U. (...) w Ł. wydał decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...) (k. 575 – 585), jak też decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatu do gier o niskich wygranych H. (...) nr. (...), a w dniu 28.03.2014r decyzję nr. (...) cofającą rejestrację automatów do gier o niskich wygranych (...) M. nr. (...) 1991 oraz A. (...)nr. (...). Tym samym oskarżony na dzień popełnienia zarzucanych mu czynów działał w pełni przekonany co do legalności swojej działalności. Wskazać dodatkowo należy, iż oskarżyciele w toku całego postępowania nie kwestionowali tego, iż nie ma przesłankę świadczących o ingerencji w oprogramowania automatów wobec nie naruszenia plomb po ostatnich badaniach kontrolnych.

Sąd jeszcze raz podkreśla, iż przestępstwo skarbowe, o jakim mowa w art. 107 § 1 kks można popełnić jedynie umyślnie co oznacza, że dla przypisania w przedmiotowej sprawie odpowiedzialności karnej, niezbędnym jest jednoznaczne ustalenie, że oskarżony bądź to wiedział, iż sporne automaty do gier pozwalały na przeprowadzenie gry „losowej

hazardowej”, a nie zrzecznościowej i urządzanie na nich gier stanowi przestępstwo skarbowe, albo też – przewidując taką możliwość, godził się na powyższe. Niemożność natomiast przypisania oskarżonemu zamiaru, w jakiegokolwiek postaci, co do popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks, przesądza o braku możliwości przypisania mu odpowiedzialności karnej za tego rodzaju występki.

Prawno - karna ocena działania oskarżonego nie może uwzględniać perspektywy historycznej występkę, o jakim mowa w art.107 § 1 kks tj. brak możliwości wykorzystania przeciwko oskarżonemu dorobku orzeczniczego, który dopiero miał w późniejszym czasie torować drogę do wyklarowania stanowiska w zakresie skuteczności przepisów powołanej wyżej ustawy. Faktycznie tempore criminis spójne orzecznictwo na poziomie Sądu Najwyższego w tym zakresie praktycznie nie istniało, a w obrocie prawnym pozostawały dopiero jednostkowe orzeczenia sądów powszechnych dalekie od jednolitości. Na datę czerwiec – sierpień 2013 rok przepisy nowej ustawy hazardowej nastęrczyły faktyczne trudności interpretacyjne, a dopiero ich pokłosiem stały się i tak wzajemnie sprzeczne orzeczenia organów państwowych, w szczególności problem z rodzajowością części przepisów ustawy o grach hazardowych, jako przepisów „technicznych” wymagających notyfikacji ze strony właściwych władz państwowych.

Na marginesie zauważyć przy tym należy, że art. 10 kks przewiduje kilka samodzielnych i indywidualnych bytów ogólnie nazwanych błędem i normuje on kwestie błędu co do okoliczności stanowiącej znamię, a także co do bezprawności i karalności czynu. Działanie w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, uregulowane w art. §1 art.10 kks wyłącza odpowiedzialność sprawcy jedynie czynu umyślnego, natomiast § 2, 3 i 4 tegoż przepisu wyłączają również odpowiedzialność nieumyślną, która oczywiście w realiach analizowanej sprawy pozostaje bez znaczenia, jako że zarzucany oskarżonym czyn z art. 107 § 1 kks., może być on popełniony jedynie w formie zamiaru umyślnego. Funkcją błędu co do ustawowego znamienia tworzącego typ podstawowy, przewidziany, jak wskazano, w treści § 1 kks jest wyłączenie umyślności. Błąd ten dekompletuje umyślną stronę podmiotową typu czynu zabronionego. Z kolei funkcją usprawiedliwionego błędu co do ustawowego znamienia, tworzącego typ zmodyfikowany (§ 2), co do kontratypu (§ 3) oraz co do karalności (§ 4) - jest wyłączenie winy, stąd też konsekwencją jego wystąpienia jest brak odpowiedzialności karnoskarbowej. Jeżeli błąd z § 3-4 ma charakter nieusprawiedliwiony, następuje umniejszenie winy, co skutkuje w myśl § 5 degresją karalności. Jednakże nie sposób jest uznać, iż błąd co do okoliczności stanowiącej jego znamię (§1) jest tożsamy z nieświadomością o jego karalności (§4). Zatem okolicznością wyłączającą odpowiedzialność jest usprawiedliwiona nieświadomość karalności, czyli błąd co do karalności czynu z § 4 cytowanego przepisu, którego funkcją jest wyłączenie przede wszystkim winy. W tej sytuacji nie wystarczy świadomość sprawcy, że czyn jest niedozwolony w świetle przepisów prawa ale musi on mieć zarazem świadomość karalności czynu, czyli że czyn jest zabroniony pod groźbą kary. Jednocześnie wyłączenie winy przy błędzie następuje jedynie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony. Badając formułę usprawiedliwienia, należy odwoływać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela. Jeśli zaś chodzi o zachowania na gruncie prawa karnego skarbowego, to w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań, bowiem inna będzie miara dla podatnika nieprowadzącego działalności gospodarczej, inna zaś dla prowadzącego taką działalność i do tych podmiotów zaliczyć wypada niewątpliwie oskarżonych. Przez „usprawiedliwione błędne przekonanie” należy rozumieć sytuację, w której z uwagi na ustalone okoliczności sprawy nie można zarzucić, że gdyby dołożył należytej staranności, to rozpoznałby właściwie daną okoliczność. Podkreślić przy tym należy, że błąd może być wynikiem – stosunkowo częściej w obszarze prawa finansowego - mylnej interpretacji przepisów wypełniających blankietowe znamię czynu zabronionego. W praktyce zdarza się bowiem, że przyczyną błędu jest wprowadzenie danej osoby w błąd przez profesjonalnego doradcę lub urząd, organ i sąd interpretujący przepisy prawa. Zaakcentowania wymaga także i to, że świadomości norm finansowo-prawnych nie można domniemywać, lecz należy ją wykazać. O ile bowiem powszechnie można przyjąć istnienie ogólnej świadomości podmiotów co do obowiązku uiszczania podatków od dochodu, od spadków, od nieruchomości, to jednocześnie takie założenie nie może przesądzać o świadomości sprawcy odnośnie wszystkich norm karno-skarbowych i odnoszących się do konkretnych stanów faktycznych. Podkreślić zatem należy, że stopień trudności czynów o charakterze formalnym, polegających na niedopełnieniu wymogów „administracyjno-porządkowych” w rozpoznaniu znaczenia prawnego takich czynów jest nieporównanie wyższy, niż w przypadkach czynów, których popełnianiu – ze względu na ich charakter – z reguły towarzyszy świadomość ich bezprawności. W konsekwencji zauważyć należy, że przyczyną nieświadomości sprawcy może być niski stopień jasności przepisu i w

konsekwencji podatnikom nie można skutecznie czynić zarzutu naruszenia przepisów, z których interpretacją mają trudności same organy podatkowe czy też inne organy państwa. Brak świadomości podatnika odnośnie określonych zagadnień może zostać wywołany również przez nieurzędowego informatora doradcę podatkowego, księgowego czy kancelarię prawną. Dodatkowo wskazać należy, że błąd może być usprawiedliwiony także dużą dynamiką zmian legislacyjnych albowiem w demokratycznym państwie prawa niestabilność rozwiązań prawnych, a także zaskakiwanie obywateli nowymi regulacjami nie może rodzić negatywnych konsekwencji dla nich.

W ocenie Sądu, oceniając procesy decyzyjne oskarżonego J. E. Z., które towarzyszyły w czasie realizacji zarzucanych im czynów, nie sposób nie zauważyć przytoczonych wyżej okoliczności tj. poważnych kontrowersji związanych z problemem notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych przez Komisję Europejską, jak też posiadanie aktualnych decyzji rejestracyjnych na kwestionowane automaty i pozytywne opinie uprawnionych jednostek badawczych. Tym samym w takiej rzeczywistości, nawet osoba o podwyższonym standardzie wymogów dla przeciętnego obywatela, z racji prowadzenia profesjonalnej działalności dotyczącej wykorzystywania gier na automatach, nie mogła posiadać wiedzy o rzeczywistym stanie prawnym i wiążącej wykładni w zakresie obowiązującego porządku odnośnie bezprawności i karalności, skoro była ona tak zmienna. Ponadto, działając w oparciu o zaufanie do organów państwa, jak też jednostek badawczych działających z ich upoważnienia, miała wszelkie podstawy do pozostawania w przekonaniu, iż prowadzona przez firmę (...) działalność w postaci gier na automatach o niskich wygranych jest w pełni legalna. Tym samym w jego działaniach nie można w żaden sposób dopatrzeć się niezbędnej do przypisania odpowiedzialności za przestępstwa z art. 107§1 kks umyślności działania, czy to w zamiarze bezpośrednim, czy też ewentualnym.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu nie ma w stosunku do oskarżonego żadnych przesłanek aby uznać, iż swoim działaniem wyczerpał on znamiona czynu z art. 107§1 kks, co w świetle art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 113§1 kks, musiało doprowadzić do uniewinnienia (...) od zarzucanych mu czynów.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk w zw. z art. 113§1 kks.

Z tych względów Sąd orzekł jak na wstępie.